

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-61-34/08/JR

Warszawa, dn. 24 września 2008 r.

DECYZJA nr RWA-37/2008

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 w zw. z art. 24 ust. 1 i art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się działanie CATV Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, polegające na stosowaniu we wzorcu umownym pod nazwą: „Regulamin świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych” postanowień o treści:

- A. „Wiercenie otworów, mocowanie odpowiedniego wyposażenia i prowadzenie kabla dokonywane jest na odpowiedzialność i ryzyko Abonenta” (pkt 2.3 wzorca umownego);
- B. „Operator nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek zakłócenia w dostarczonym sygnale, wynikające z przyczyn, leżących poza jego kontrolą (...)” (pkt 3.2 wzorca umownego);
- C. „Operator uprawniony jest do zmiany oferty programowej i (lub) częstotliwości nadawanych programów” (pkt 3.3 wzorca umownego);
- D. „Zmiana, o której mowa w pkt 3.3, nie wymaga zgody Abonenta” (pkt. 3.4 wzorca umownego);
- E. „Operator ma prawo do przerw w dostawie sygnału spowodowanych konserwacją lub modernizacją sieci, nie dłuższych jednorazowo niż 24 godziny, nie częściej jednak, niż 3 dni kwartalnie. Przekroczenie określonego terminu spowoduje obniżenie przez Operatora opłaty abonamentowej o 1/30 (lub 1/90 w przypadku abonamentu uiszczanego kwartalnie) za każdy kolejny dzień (...)” (pkt 4.4 wzorca umownego);
- F. „Operator uprawniony jest do zmiany wysokości kwoty abonamentu. (...) Zmiana wysokości abonamentu nie wymaga zmiany niniejszej umowy” (pkt 4.6 wzorca umownego);
- G. „(...) Ponowne przyłączenie sygnału nastąpi pod warunkiem uregulowania zaległości abonamentowych bądź ustania innych przyczyn uzasadniających

ustanie umowy, zawarciu nowej umowy abonenckiej i uiszczeniu dodatkowej opłaty instalacyjnej według aktualnego cennika Operatora (...)” (pkt 6.7 wzorca umownego);

- H. *„W przypadku, gdy Operator rozwiąże Umowę z winy Abonenta lub Abonent wypowie Umowę przed upływem terminu jej ważności, Abonent jest ponadto zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości pełnej kwoty za aktywację danej usługi, według stawek bazowych (...)*” (pkt 6.8 wzorca umownego),

za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, polegającą na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – **i nakazuje zaniechanie jej stosowania.**

II. Na podstawie art. 26 ust. 1 w zw. z art. 24 ust. 1 i art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się działanie CATV Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, polegające na nieokreśleniu w stosowanym wzorze umowy o świadczenie usług telewizji kablowej pod nazwą „Umowa abonencka” następujących kwestii: terminu rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej, zakresu obsługi serwisowej, szczegółowych danych dotyczących cen usług telewizji kablowych, warunków rozwiązania umowy, wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej, trybu postępowania reklamacyjnego oraz informacji o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 2-8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.), **za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, polegającą na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – **i nakazuje zaniechanie jej stosowania.**

III. Na podstawie art. 26 ust. 1 w zw. z art. 24 ust. 1 i art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się działanie CATV Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, polegające na nieokreśleniu w stosowanym regulaminie świadczenia usług telewizji kablowej pod nazwą „Regulamin świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych” trybu postępowania reklamacyjnego, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 60 pkt 6 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, **za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, polegającą na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2

pkt 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – **i nakazuje zaniechanie jej stosowania.**

IV. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na CATV Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie **karę pieniężną w wysokości 15 000 zł** (słownie: piętnaście tysięcy złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazów, o których jest mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w pkt I-III sentencji niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie przeprowadził w toku postępowania wyjaśniającego znak: RWA-402-4/08/JR kontrolę treści wzorców umownych noszących nazwy: „*Regulamin świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych*” i „*Umowa abonencka*”, stosowanych w obrocie konsumenckim przez spółkę CATV Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie.

Wyniki wstępnej analizy postanowień zawartych w powyższych wzorcach umownych dały podstawę do sformułowania wniosku, że część z nich jest zbieżna z brzmieniem postanowień wpisanych już do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., prowadzonym przez Prezesa UOKiK. Ponadto, analiza obu wzorców wzbudziła podejrzenie Prezesa UOKiK, że ich treść nie czyni zadość wszystkim wymogom, jakie ustawa - Prawo telekomunikacyjne stawia wzorcom umownym stosowanym przez przedsiębiorcę świadczącego powszechnie dostępne usługi telekomunikacyjne.

Mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK postanowieniem z dnia 20 maja 2008 r. wszczął przeciwko CATV Sp. z o.o. postępowanie w związku z podejrzeniem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na:

- I. stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez zamieszczenie w „*Regulaminie świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych*” następujących postanowień:
  - „*Wiercenie otworów, mocowanie odpowiedniego wyposażenia i prowadzenie kabla dokonywane jest na odpowiedzialność i ryzyko Abonenta*” (pkt 2.3 „*Regulaminu...*”);
  - „*Operator nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek zakłócenia w dostarczonym sygnale, wynikające z przyczyn, leżących poza jego kontrolą (...)*” (pkt 3.2 „*Regulaminu...*”);
  - „*Operator uprawniony jest do zmiany oferty programowej i (lub) częstotliwości nadawanych programów*” (pkt 3.3 „*Regulaminu...*”);

- „Zmiana, o której mowa w pkt 3.3, nie wymaga zgody Abonenta” (pkt. 3.4 „Regulaminu...”);
- „Operator ma prawo do przerw w dostawie sygnału spowodowanych konserwacją lub modernizacją sieci, nie dłuższych jednorazowo niż 24 godziny, nie częściej jednak, niż 3 dni kwartalnie. Przekroczenie określonego terminu spowoduje obniżenie przez Operatora opłaty abonamentowej o 1/30 (lub 1/90 w przypadku abonamentu uiszczanego kwartalnie) za każdy kolejny dzień (...)” (pkt 4.4 „Regulaminu...”);
- „Operator uprawniony jest do zmiany wysokości kwoty abonamentu. O każdej zmianie Operator zobowiązany jest powiadomić Abonenta listownie. Zmiana wysokości abonamentu nie wymaga zmiany niniejszej umowy” (pkt 4.6 „Regulaminu...”);
- „(...) Ponowne przyłączenie sygnału nastąpi pod warunkiem uregulowania zaległości abonamentowych bądź ustania innych przyczyn uzasadniających ustanie umowy, zawarcia nowej umowy abonenckiej i uiszczeniu dodatkowej opłaty instalacyjnej według aktualnego cennika Operatora (...)” (pkt 6.7 „Regulaminu...”);
- „W przypadku, gdy Operator rozwiąże Umowę z winy Abonenta lub Abonent wypowie Umowę przed upływem terminu jej ważności, Abonent jest ponadto zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości pełnej kwoty za aktywację danej usługi, według stawek bazowych (...)” (pkt 6.8 „Regulaminu...”);

co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

- II. niedopełnieniu obowiązków wynikających z art. 56 ust. 3 pkt 2-8 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, poprzez nieokreślenie w stosowanym wzorze umowy o świadczenie usług telewizji kablowej pod nazwą „Umowa abonencka” następujących kwestii: terminu rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej, zakresu obsługi serwisowej, szczegółowych danych dotyczących cen usług telewizji kablowych, warunków rozwiązania umowy, wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej, trybu postępowania reklamacyjnego oraz informacji o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, co – jako naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji – może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
- III. niedopełnieniu obowiązku wynikającego z art. 60 pkt 6 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, poprzez nieokreślenie w stosowanym regulaminie świadczenia usług telewizji kablowej pod nazwą „Regulamin świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych” trybu postępowania reklamacyjnego, co – jako naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji – może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jednocześnie w dniu 20 maja 2008 r. Prezes UOKiK wydał postanowienie w przedmiocie zaliczenia w poczet materiału dowodowego w niniejszym postępowaniu dokumentów uzyskanych w toku postępowania wyjaśniającego znak: RWA-402-4/08/JR, w postaci odpisu CATV Sp. z o.o. z Krajowego Rejestru Sądowego, wzoru „Umowy

abonenckiej” oraz „Regulaminu świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych”.

Zawiadamiając CATV Sp. z o.o. o wszczęciu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów Prezes UOKiK pismem z dnia 20 maja 2008 r. wezwał przedsiębiorcę do przekazania wskazanych w piśmie informacji i dokumentów, a także poinformował go o prawie ustosunkowania się do zarzutów postanowionych w postanowieniu o wszczęciu postępowania.

W odpowiedzi na ww. pismo CATV Sp. z o.o. pismem z dnia 30 maja 2008 r. przekazała żądane informacje oraz ustosunkowała się do postawionych zarzutów. Natomiast wskazane przez Prezesa UOKiK dokumenty spółka przekazała pismem z dnia 15 lipca 2008 r.

Pismem z dnia 30 lipca 2008 r. Prezes UOKiK zawiadomił CATV Sp. z o.o. o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie przedsiębiorca został poinformowany o prawie zapoznania się z aktami sprawy w wyznaczonym terminie.

Strona skorzystała z uprawnienia do zapoznania się z aktami postępowania w dniu 12 sierpnia 2008 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

CATV Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (dalej: CATV, Spółka) jest spółką prawa handlowego, działającą na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, pod numerem 0000119954.

Spółka jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym – dostawcą usług¹ w rozumieniu ustawy - Prawo telekomunikacyjne. Przedmiotem jej działalności jest świadczenie usług telewizji kablowej, polegającej na dostarczaniu programów telewizyjnych w pakietach programowych w postaci sygnału audiowizualnego rozprowadzonego za pomocą sieci kablowej, na rzecz osób zamieszkujących w zasięgu tej sieci. Sieć, za pomocą której CATV świadczy usługi telewizji kablowej, obejmuje obecnie kilka budynków na osiedlu Skorosze w Warszawie.

Przy zawieraniu z konsumentami umów o świadczenie usług telewizji kablowej Spółka posługuje się dokumentami o nazwach: „Regulamin świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych” i „Umowa abonencka”. „Regulamin...” został wprowadzony do obrotu w dniu 1 kwietnia 2003 r., zaś wzór „Umowy...” jest stosowany od dnia 22 września 2006 r. Powyższe dokumenty są przygotowane przez Spółkę z góry, przed zawarciem umowy. Spółka określiła w nich jednostronnie warunki świadczenia usługi telekomunikacyjnej. Tym samym stwierdzić należy, iż „Regulamin...” i „Umowa...” stanowią wzorce umowne w rozumieniu art. 384 K.c.

---

¹ Zgodnie z art. 2 pkt 27 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, użyte w ustawie określenie „przedsiębiorca telekomunikacyjny” oznacza przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który wykonuje działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnych, udogodnień towarzyszących lub świadczeniu usług telekomunikacyjnych, przy czym przedsiębiorca telekomunikacyjny, uprawniony do: a) świadczenia usług telekomunikacyjnych, zwany jest dostawcą usług, b) dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub udogodnień towarzyszących, zwany jest operatorem telekomunikacyjnym.

Po przeprowadzeniu analizy treści „Regulaminu...” Prezes UOKiK ustalił, że w punkcie 2.3 tego wzorca znajduje się postanowienie o treści: „*Wiercenie otworów, mocowanie odpowiedniego wyposażenia i prowadzenie kabla dokonywane jest na odpowiedzialność i ryzyko Abonenta*”.

Natomiast w rejestrze klauzul abuzywnych pod numerem 665 znajduje się postanowienie o treści: „*Operator nie ponosi odpowiedzialności za szkody mogące powstać przy zakładaniu instalacji TV-SAT, w szczególności powstałe na skutek wyboru nietypowego miejsca instalacji*”, które zostało uznane za niedozwolone postanowienie umowne przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: SOKiK) wyrokiem z dnia 9 stycznia 2006 r. (sygn. akt XVII Amc 91/04).

W punkcie 3.2 „Regulaminu...” CATV zamieściła postanowienie o treści: „*Operator nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek zakłócenia w dostarczonym sygnale, wynikające z przyczyn, leżących poza jego kontrolą (...)*”.

Tymczasem do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone zostało wpisane pod numerem 680 postanowienie w brzmieniu: „*PTK nie ponosi odpowiedzialności za zakłócenia w odbiorze programów telewizyjnych i radiowych rozprawdzanych w sieci telewizji kablowej wynikające z przyczyn niezależnych od PTK, a w szczególności występujących poza siecią*”. Przedmiotowe postanowienie zostało uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 23 lutego 2005 r. (sygn. akt XVII Amc 3/04).

W punkcie 3.3 ww. „Regulaminu...” CATV stosuje następujące postanowienie: „*Operator uprawniony jest do zmiany oferty programowej i (lub) częstotliwości nadawanych programów*”. Natomiast w punkcie 3.4 „Regulaminu...” znajduje się postanowienie o treści: „*Zmiana, o której mowa w pkt 3.3, nie wymaga zgody Abonenta*”.

W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone znajdują się natomiast następujące klauzule: „*Operator zastrzega sobie prawo do zmiany programów wchodzących w skład poszczególnych pakietów*” – uznana przez SOKiK za niedozwoloną wyrokiem z dnia 19 stycznia 2005 r. (sygn. akt XVII Amc 2/04) i wpisana do rejestru pod numerem 399 – oraz „*Operator Cyfry + z ważnych przyczyn prawnych, technicznych, organizacyjnych lub ekonomicznych może wprowadzić zmiany liczby i rodzaju Programów wchodzących w skład poszczególnych pakietów wymienionych, odpowiednio w Załącznikach nr 2, 3, 4 i 5 do umowy. Wyżej wymienione zmiany, wynikające z faktu zaistnienia okoliczności leżących poza kontrolą Operatora Cyfry +, uznane za siłę wyższą, zastąpienia danego Programu Programem o porównywalnej tematyce, rezygnacji z danego Programu z uwagi na jego niską oglądalność, zaprzestania nadawania Programu z przyczyn obciążających jego nadawcę nie wymagają zmiany umowy*” – uznana za niedozwoloną wyrokiem SOKiK z dnia 7 kwietnia 2004 r. (sygn. akt XVII Amc 15/03) i wpisana do rejestru pod numerem 571.

Prezes UOKiK ustalił również, że w punkcie 4.4. „Regulaminu...” znajduje się postanowienie brzmiące: „*Operator ma prawo do przerw w dostawie sygnału spowodowanych konserwacją lub modernizacją sieci, nie dłuższych jednorazowo niż 24 godziny, nie częściej jednak, niż 3 dni kwartalnie. Przekroczenie określonego terminu spowoduje obniżenie przez Operatora opłaty abonamentowej o 1/30 (lub 1/90 w przypadku abonamentu uiszczanego kwartalnie) za każdy kolejny dzień (...)*”.

Tymczasem w rejestrze klauzul abuzywnych pod numerami 500 i 502 wpisane zostały następujące postanowienia: „*Za okres braku świadczenia usługi konserwacji i rtv wynikającej z awarii trwającej dłużej niż dwa kolejne dni Abonentowi przysługuje prawo do obniżenia opłaty miesięcznej o 1/30 za każdy następny dzień*” i „*Za okres braku sygnału wynikającego z awarii dłużej niż dwa kolejne dni Abonentowi przysługuje prawo do obniżenia opłaty*”.

miesięcznej o 1/30 za każdy następny dzień”, uznane za niedozwolone postanowienia umowne wyrokiem SOKiK z dnia 22 czerwca 2005 r. (sygn. akt XVII Amc 52/2004).

W punkcie 4.6 „Regulaminu...” Spółka zamieściła postanowienie o treści: „Operator uprawniony jest do zmiany wysokości kwoty abonamentu. (...) Zmiana wysokości abonamentu nie wymaga zmiany niniejszej umowy”.

Tymczasem do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 681 wpisane zostało postanowienie: „PTK zastrzega sobie prawo zmiany wysokości opłaty miesięcznej za korzystanie z sieci telewizji kablowej”, które zostało uznane za abuzywne wyrokiem SOKiK z dnia 23 lutego 2005 r. (sygn. akt XVII Amc 3/04).

Jak ustalił Prezes UOKiK, w punkcie 6.7 „Regulaminu...” CATV stosuje postanowienie, zgodnie z którym: „(...) Ponowne przyłączenie sygnału nastąpi pod warunkiem uregulowania zaległości abonamentowych bądź ustania innych przyczyn uzasadniających ustanie umowy, zawarciu nowej umowy abonenckiej i uiszczeniu dodatkowej opłaty instalacyjnej według aktualnego cennika Operatora (...)”.

Do rejestru niedozwolonych postanowień umownych pod numerem 1166 wpisane zostało postanowienie o treści: „Ponowne podłączenie Abonenta nastąpi wyłącznie po uregulowaniu zaległości wraz z dodatkową opłatą za ponowne włączenie określoną w cenniku” (wyrok SOKiK z dnia 12 marca 2007 r., sygn. akt XVII Amc 1/07), zaś pod numerem 1084: „W przypadku odłączenia sygnału z lokalu z winy abonenta jego ponowne podłączenie nastąpi po uregulowaniu zaległości i wniesieniu opłaty za ponowną aktywację (ponowna aktywacja – wznowienie dostarczania sygnału telewizji kablowej w istniejącym przyłączy, podlegające opłacie zgodnie z cennikiem operatora)” (wyrok SOKiK z dnia 9 czerwca 2006 r., sygn. akt XVII Amc 90/05).

W punkcie 6.8 „Regulaminu...” znajduje się postanowienie, zgodnie z którym: „W przypadku, gdy Operator rozwiąże Umowę z winy Abonenta lub Abonent wypowie Umowę przed upływem terminu jej ważności, Abonent jest ponadto zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości pełnej kwoty za aktywację danej usługi, według stawek bazowych (...)”.

Natomiast w rejestrze postanowień umownych uznanych za niedozwolone pod numerem 1342 figuruje następujące postanowienie: „W przypadku zerwania przez Abonenta umowy w okresie jej trwania, Abonent zostanie obciążony karą umowną w wysokości obowiązującej, w dniu podpisania umowy, opłaty instalacyjnej (bez uwzględnienia promocji i rabatów)”, uznane za niedozwolone postanowienie umowne wyrokiem SOKiK z dnia 16 maja 2007 r. (sygn. akt XVII Amc 88/07).

W wyniku analizy stosowanego przez CATV wzoru „Umowy abonenckiej” Prezes UOKiK stwierdził ponadto, że wzorzec ten zawiera jedynie postanowienia dotyczące:

- danych osobowych przedsiębiorcy i abonenta;
- zobowiązania przedsiębiorcy do dostarczania abonentowi sygnału telewizyjnego, zgodnie z aktualnym wykazem programów operatora;
- pakietu programowego wybranego przez abonenta;
- odesłania do „Regulaminu...” w zakresie warunków świadczenia usługi;
- zobowiązania abonenta do zapłaty jednorazowej opłaty instalacyjnej oraz uiszczenia abonamentu – przy czym w zakresie wysokości ww. opłat „Umowa...” odsyła do cennika usług operatora;
- zasad przetwarzania danych osobowych;
- czasu, na jaki umowa została zawarta;
- uprawnienia obu stron umowy do wypowiedzenia umowy z miesięcznym wypowiedzeniem.

W „Umowie...” nie określono natomiast takich kwestii, jak: termin rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej, zakres obsługi serwisowej oraz szczegółowe dane dotyczące cen usługi telewizji kablowej (jak wskazano powyżej, wzorzec zawiera tylko odesłanie do cennika co do wysokości opłaty instalacyjnej i abonamentu), warunki rozwiązania umowy (poza wypowiedzeniem na zasadach ogólnych), wysokość kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej. W „Umowie...” nie wskazano również trybu postępowania reklamacyjnego oraz nie zawarto informacji o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego. Tymczasem powyższe zagadnienia stanowią, zgodnie z art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, obligatoryjne elementy wzoru umowy o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych.

Prezes UOKiK ustalił także, że stosowany przez Spółkę „Regulamin świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych” nie zawiera wszystkich informacji wymienionych w art. 60 ustawy – Prawo telekomunikacyjne jako obligatoryjne elementy regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych. W stosowanym przez CATV „Regulaminie...” brak jest bowiem jakichkolwiek postanowień dotyczących możliwości złożenia reklamacji oraz trybu postępowania reklamacyjnego.

Ustosunkowując się do zarzutów postawionych w postanowieniu o wszczęciu postępowania CATV poddała w wątpliwość możliwość określenia jej działań jako „skierowanych do z góry nieograniczonej i nieokreślonej liczby konsumentów”, z uwagi na niewielki zasięg sieci. Jednocześnie przedsiębiorca wyraził wolę dostosowania wzorców do wymogów przewidzianych w przepisach prawnych i zobowiązał się do usunięcia wskazanych przez Prezesa UOKiK naruszeń do dnia 30 września 2008 r. Spółka nie przedstawiła jednak nowo opracowanych projektów wzorów umowy o świadczenie usług telewizji kablowej i regulaminu świadczenia usług telewizji kablowej, dostosowanych do wymogów określonych w przepisach prawa.

**Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
zważył, co następuje:**

Prezes UOKiK ma możliwość oceny działań przedsiębiorców w trybie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wprowadzających mechanizmy ochrony tzw. zbiorowych interesów konsumentów. Materialnoprawną podstawę do analizy działań przedsiębiorcy z punktu widzenia zakazu stosowania zakazanych praktyk stanowi art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z ust. 1 przywołanego przepisu, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających konkurencję. Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w tym m.in.: stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ K.p.c., oraz naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji; przy czym nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów (art. 24 ust. 2 i 3 ustawy). Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami, polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorców.

Konsumentem w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna dokonująca czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową (art. 22¹ k.c. w zw. z art. 4 pkt 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).

Jak wynika z powyższego, dla uznania działania przedsiębiorcy za niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów niezbędne jest wykazanie, iż spełnione zostały kumulatywnie trzy następujące przesłanki:

- 1) kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy;
- 2) działanie to jest bezprawne;
- 3) działanie to godzi w zbiorowy interes konsumentów.

Ad. 1) CATV Sp. z o.o. jako przedsiębiorca

Postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, podobnie jak każde inne postępowanie administracyjne, toczy się z udziałem osób mających przymiot strony. Zgodnie z art. 101 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stroną postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów jest każdy, wobec kogo zostało wszczęte postępowanie.

W przedmiotowej sprawie stroną, wobec której zostało wszczęte postępowanie w związku z podejrzeniem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, jest spółka CATV Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 4 pkt 1 tej ustawy w związku z art. 86 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1808), pod pojęciem tym należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1905 z późn. zm.) oraz: a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej; b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu; c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji; d) związek przedsiębiorców (...). Natomiast w myśl art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcą w jej rozumieniu jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Właściwą dla przedsiębiorcy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 ww. ustawy).

CATV jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą, polegającą na świadczeniu usług telekomunikacyjnych. Nie ulega zatem wątpliwości, iż CATV posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powoływanego powyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Nie ulega zatem wątpliwości, że przy wykonywaniu działalności telekomunikacyjnej CATV podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji

i konsumentów. Tym samym jej działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Ad. 2) Bezprawność działań podejmowanych przez CATV Sp. z o.o.

Drugą z przesłanek koniecznych dla stwierdzenia naruszenia art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest bezprawność działań podejmowanych przez przedsiębiorcę.

Same przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Zwrócił na to uwagę SOKiK w wyroku z dnia 23 czerwca 2006 r. (sygn. akt VIII Ama 32/05), wskazując, iż art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów – którego odpowiednikiem w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. jest art. 24 ust. 2 – nie ma samodzielnego znaczenia prawnego, lecz powinien być interpretowany oraz stosowany w określonym kontekście normatywnym. W związku z tym, w celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do przepisów innych ustaw, gdyż dopiero na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie ich zgodności z prawem.

Bezprawność, do której odwołał się ustawodawca definiując pojęcie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, należy zatem rozumieć jako sprzeczność z prawem. Jako sprzeczne z prawem kwalifikuje się zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, a także w umowie międzynarodowej oraz akcie prawa wspólnotowego, mających bezpośrednio zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są nadto: czyny zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnoprawnym, zawartymi w aktach normatywnych z zakresu prawa cywilnego i administracyjnego. Przedsiębiorca dopuszcza się zatem działań sprzecznych z prawem wówczas, gdy podejmuje działania niezgodne z przepisami, jak i wtedy, gdy nie dopełnia ciążącego na nim prawnego obowiązku. Dla stwierdzenia bezprawności działania przedsiębiorcy bez znaczenia pozostaje strona podmiotowa czynu, a zatem wina sprawcy (w znaczeniu subiektywnym, oznaczającym wadliwość procesu decyzyjnego sprawcy) i stopień tej winy (umyślność bądź nieumyślność), a także świadomość istnienia naruszonych norm prawnych.

W celu uznania praktyk stosowanych przez Spółkę za naruszające zbiorowe interesy konsumentów należy zatem wykazać, że działania podejmowane przez tego przedsiębiorcę, wskazane w punktach I-III sentencji niniejszej decyzji, są sprzeczne z prawem.

Zarzut stosowania postanowień wpisanych do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone:

Jak zostało wskazane powyżej, bezprawność działań przedsiębiorcy wynika, co do zasady, z naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów innych niż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Niemniej, ustawa w jednym przypadku wprost identyfikuje działanie przedsiębiorcy jako bezprawne – mianowicie, działanie polegające na stosowaniu postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone i wpisanych do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK. Jak wskazał SOKiK w wyroku z dnia 25 marca 2004 r. (sygn. akt XVII Ama 51/03), w oparciu o art. 23a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm. – obecnie: art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r.) można sformułować samoistną przesłankę bezprawności, jeżeli ustali się, że przedsiębiorca stosował

postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ K.p.c. Zatem wykazanie, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu wzorzec umowy zawierający postanowienia o treści już wpisanej do rejestru klauzul abuzywnych stanowi wystarczającą przesłankę do stwierdzenia bezprawności działania tego przedsiębiorcy.

Rejestr postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone prowadzony jest przez Prezesa UOKiK na podstawie wydawanych przez SOKiK prawomocnych wyroków, uwzględniających powództwa o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (art. 479⁴⁵ § 2 K.p.c.). Przepis art. 479⁴⁵ § 3 K.p.c. ustanawia zasadę jawności rejestru. Oznacza to, że rejestr jest dostępny dla każdego zainteresowanego, tzn. każdy ma do niego prawo wglądu. Skutkiem formalnej jawności rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone jest niemożność zasłaniania się nieznajomością dokonanych w nim wpisów.

Stosowanie postanowienia, które po uznaniu go przez SOKiK za niedozwolone zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, jest prawnie zakazane. Zgodnie z art. 479⁴³ K.p.c., prawomocny wyrok SOKiK wydany po przeprowadzeniu kontroli abstrakcyjnej wzorca umowy, przytaczający treść postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone i zakazujący ich wykorzystywania, ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania uznanych za niedozwolone postanowień do rejestru klauzul abuzywnych. Przywołany przepis rozszerza zatem prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Jak podnosi się w piśmiennictwie, przepis ten „dotyczy rozszerzonej prawomocności materialnoprawnej w znaczeniu podmiotowym. Chodzi o grupę przypadków takiej prawomocności, w których wyrok z powodu szczególnego charakteru przedmiotu procesu ma powagę rzeczy osądzonej dla wszystkich i przeciw wszystkim. Przepis ten wyraźnie stanowi, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, wywołuje więc skutek *erga omnes*”². Należy podkreślić również, że art. 479⁴³ K.p.c. stanowiąc, iż wyrok SOKiK ma skutek wobec osób trzecich, nie ogranicza w żaden sposób kategorii podmiotów nim objętych. Zatem zgodnie z regułą *lege non distinguente*, wyrok ma skutek wobec wszystkich, tzn. zarówno wobec przedsiębiorcy, który zakwestionowaną klauzulę wprowadził do swoich wzorców umów, jak i do każdego innego przedsiębiorcy, stosującego własne warunki umowne. Oznacza to, że od chwili wpisania klauzuli uznanej wyrokiem SOKiK za niedozwolone postanowienie umowne do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK żaden z uczestników obrotu prawnego nie może posługiwać się przedmiotowym postanowieniem. W uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (sygn. akt III SZP 3/06) Sąd Najwyższy jednoznacznie rozstrzygnął, że „stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 K.p.c., może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów”. Tym samym Sąd Najwyższy przesądził, iż stosowanie klauzuli tożsamej z klauzulą wpisaną do rejestru niedozwolonych postanowień umownych przez przedsiębiorcę, który nie był stroną lub uczestnikiem postępowania sądowego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, w wyniku którego dana klauzula została wpisana do rejestru klauzul abuzywnych, stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Należy również wskazać, że dla uznania, że klauzula stanowiąca przedmiot postępowania przed Prezesem UOKiK oraz klauzula wpisana do rejestru klauzul abuzywnych są tożsame w treści, nie jest konieczna identyczność porównywanych postanowień. Zabiegi

---

² H. Ciepla, [w:] K. Piasecki [red.], *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2001, s. 249.

stylistyczne, polegające na przestawieniu szyku zdania, zmianie użytych wyrazów czy zastosowaniu synonimów, nie eliminują bowiem abuzywnego charakteru danego postanowienia. W celu uznania postanowień za tożsame wystarczy, żeby hipoteza klauzuli kwestionowanej w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów mieściła się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru. Pogląd powyższy należy uznać za ugruntowany również w orzecznictwie. W wyroku z dnia 25 maja 2005 r. (sygn. akt XVII Ama 46/04) SOKiK wskazał, iż „nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych klauzul. Głównym czynnikiem przesadzającym powinien być, zdaniem Sądu, cel, jakiemu ma służyć kwestionowana klauzula. Jeśli jest on zgodny z celem utworzenia klauzuli uznanej za niedozwoloną, można uznać, iż obie są tożsame”. Stanowisko to znalazło także potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006 r. (sygn. akt XVII Ama 46/04), w której Sąd ten podniósł, iż „stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki, godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru”.

W celu wykazania bezprawności działań przedsiębiorcy konieczne jest zatem ustalenie, że treść postanowień zawartych w stosowanym przez niego wzorcu umownym mieści się w hipotezach klauzul wpisanych do rejestru.

Ad. A.

W punkcie 2.3 stosowanego w obrocie konsumenckim wzorca umownego pod nazwą „Regulamin świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych” CATV zawarło postanowienie o treści: „Wiercenie otworów, mocowanie odpowiedniego wyposażenia i prowadzenie kabla dokonywane jest na odpowiedzialność i ryzyko Abonenta”.

Wykonanie w lokalu abonenta stosownej instalacji umożliwiającej korzystanie konsumentowi z usług świadczonych przez CATV jest, w myśl postanowień „Regulaminu...”, jednym z obowiązków przedsiębiorcy składających się na treść zawieranej z konsumentem umowy o usługi telewizji kablowej. Zgodnie z zasadami odpowiedzialności kontraktowej określonymi w art. 471 i następnym K.c., CATV zobowiązana jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które CATV odpowiedzialności nie ponosi. Granice odpowiedzialności Spółki wyznacza ciężący na niej obowiązek zachowania należytej staranności, przy czym określając zakres tej staranności należy mieć na względzie – stosownie do art. 355 § 2 K.c. – zawodowy charakter działalności gospodarczej prowadzonej przez Spółkę. Podkreślić należy także, że Spółka jak za własne działania lub zaniechania odpowiada za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza (art. 474 K.c.). Tymczasem przywołana powyżej klauzula przerzuca na konsumentów odpowiedzialność za wszelkie szkody powstałe przy instalowaniu w lokalu konsumenta końcówki sieci kablowej, w tym również szkody powstałe z winy osób, którym CATV powierzyła wykonanie instalacji.

W związku z powyższym, w ocenie Prezesa UOKiK treść powyższego postanowienia jest tożsama z treścią postanowienia: „Operator nie ponosi odpowiedzialności za szkody mogące powstać przy zakładaniu instalacji TV-SAT, w szczególności powstałe na skutek wyboru nietypowego miejsca instalacji”, które zostało uznane za niedozwolone postanowienie umowne wyrokiem SOKiK z dnia 9 stycznia 2006 r. (sygn. akt XVII Amc 91/04) i wpisane do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 665.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 9 stycznia 2006 r. SOKiK wyraził pogląd, iż zakwestionowana klauzula jest sprzeczna z art. 385³ pkt 2 K.c., zgodnie z którym w razie

wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. SOKiK zwrócił uwagę, że analizowane postanowienie umowne bezwzględnie wyłącza odpowiedzialność przedsiębiorcy za szkody mogące powstać przy zakładaniu instalacji telewizyjnej, nawet w sytuacjach, w których szkoda jest wyłącznie wynikiem działań przedsiębiorcy lub osób, którymi przedsiębiorca posługuje się przy wykonywaniu zlecenia. Sąd podkreślił przy tym, że przedsiębiorca jako profesjonalista powinien działać z najwyższą starannością i za jej zachowanie ponosi odpowiedzialność; jeśli przedsiębiorca działa z taką starannością, to nie będzie ponosić odpowiedzialności za powstałą szkodę.

O tożsamości porównywanych klauzul przesądza zatem zawarte w nich wyłączenie odpowiedzialności przedsiębiorcy za szkody, które mogą powstać przy zakładaniu w lokalu konsumenta instalacji umożliwiającej odbiór sygnału telewizji kablowej, w tym również za szkody będące wynikiem działań przedsiębiorcy lub osób, którymi przedsiębiorca posługuje się przy wykonywaniu instalacji. Wobec powyższego zbieżność obu porównywanych klauzul, tj. klauzuli wpisanej do rejestru oraz klauzuli stosowanej przez CATV, jest – w ocenie Prezesa UOKiK – oczywista.

Ad. B.

Zgodnie z postanowieniem zawartym w punkcie 3.2 „Regulaminu...”, „Operator nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek zakłócenia w dostarczonym sygnale, wynikające z przyczyn, leżących poza jego kontrolą (...)”.

Pod numerem 680 do rejestru klauzul abuzywnych wpisane zostało postanowienie o treści: „PTK nie ponosi odpowiedzialności za zakłócenia w odbiorze programów telewizyjnych i radiowych rozprawdzanych w sieci telewizji kablowej wynikające z przyczyn niezależnych od PTK, a w szczególności występujących poza siecią” (wyrok SOKiK z dnia 23 lutego 2005 r., sygn. akt XVII Amc 3/04). W uzasadnieniu wyroku uznającego przytoczone postanowienie umowne za niedozwolone SOKiK zwrócił uwagę, iż „postanowienie to przyznaje operatorowi prawo do decydowania o tym, gdzie leży przyczyna zakłócenia odbioru programów telewizyjnych i radiowych, a co za tym idzie, prawo do wyłączenia swojej odpowiedzialności za złą jakość programów udostępnianych abonentom. Kontrahent obowiązany jest do świadczenia usługi odpowiedniej jakości, przyznanie sobie prawa do określenia, czy przyczyna leży po stronie operatora, czy jest od niego niezależna, bez możliwości obiektywnego sprawdzenia przez abonenta tych okoliczności, narusza dobre obyczaje i interesy konsumenta, wypełniając tym samym przesłanki art. 385³ pkt 2 i pkt 9 kc”.

Analiza porównawcza postanowienia zawartego we wzorcu umownym stosowanym przez CATV oraz postanowienia wpisanego do rejestru klauzul abuzywnych wykazała, iż brzmienie obu porównywanych postanowień jest niemal jednakowe, zaś ich hipotezy są identyczne. Obie klauzule w jednakowym zakresie wyłączają odpowiedzialność przedsiębiorcy w przypadku zaistnienia tych samych okoliczności. Wobec powyższego należy uznać, że postanowienie stosowane przez CATV jest tożsame z treścią postanowienia wpisanego do rejestru postanowień wzorców umów za niedozwolone pod numerem 680.

Ad. C. i D.

CATV w stosowanym w obrocie z konsumentami „Regulaminie...” stosuje w punkcie 3.3. postanowienie o treści: „Operator uprawniony jest do zmiany oferty programowej i (lub) częstotliwości nadawanych programów”. Natomiast w punkcie 3.4 badanego wzorca znajduje

się postanowienie, zgodnie z którym „Zmiana, o której mowa w pkt 3.3, nie wymaga zgody Abonenta”.

Postanowienia wzorców umownych przyznające przedsiębiorcy uprawnienie do dokonywania dowolnych zmian w ofercie programowej, bez konieczności uzyskiwania zgody konsumenta na te zmiany oraz bez przyznania mu prawa do rozwiązania umowy w przypadku niezaakceptowania zmian stanowiły już przedmiot orzeczeń SOKiK, wydawanych w wyniku przeprowadzenia abstrakcyjnej kontroli tych wzorców. Pod numerem 399 w rejestrze klauzul abuzywnych wpisane zostało postanowienie o treści: „*Operator zastrzega sobie prawo do zmiany programów wchodzących w skład poszczególnych pakietów*” (wyrok SOKiK z dnia 19 stycznia 2005 r., sygn. akt XVII Amc 2/04), zaś pod numerem 571 figuruje postanowienie: „*Operator Cyfry + z ważnych przyczyn prawnych, technicznych, organizacyjnych lub ekonomicznych może wprowadzić zmiany liczby i rodzaju Programów wchodzących w skład poszczególnych pakietów wymienionych, odpowiednio w Załącznikach nr 2, 3, 4 i 5 do umowy. Wyżej wymienione zmiany, wynikające z faktu zaistnienia okoliczności leżących poza kontrolą Operatora Cyfry +, uznane za siłę wyższą, zastąpienia danego Programu Programem o porównywalnej tematyce, rezygnacji z danego Programu z uwagi na jego niską oglądalność, zaprzestania nadawania Programu z przyczyn obciążających jego nadawcę nie wymagają zmiany umowy*” (wyrok SOKiK z dnia 7 kwietnia 2004 r., sygn. akt XVII Amc 15/03).

W uzasadnieniu wyroku z dnia 19 stycznia 2005 r. SOKiK podzielił ocenę Prezesa UOKiK, iż zmiana oferty programowej stanowi zmianę warunków umowy, tymczasem analizowane postanowienie umożliwia przedsiębiorcy decydowanie o niej jednostronnie; dodatkowo, przedmiotowe postanowienie pozbawia konsumenta prawa wypowiedzenia umowy na podstawie art. 384¹ K.c. Podobna argumentacja została przedstawiona w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 kwietnia 2004 r.

Treść postanowienia stosowanego przez CATV jest analogiczna do treści wskazanych powyżej klauzul wpisanych do rejestru. Tak jak powyższe klauzule, również przedmiotowe postanowienie przewiduje dla Spółki uprawnienie do dokonywania dowolnych zmian umowy w zakresie oferty programowej, bez jednoczesnego przyznania konsumentowi prawa do wypowiedzenia umowy w przypadku, gdy wprowadzone zmiany nie zostaną przez niego zaakceptowane. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK nie budzi wątpliwości, że Spółka posługuje się w obrocie postanowieniem umownym tożsamym z postanowieniami wpisanymi do rejestru klauzul abuzywnych.

Ad. E.

W myśl postanowienia zawartego w punkcie 4.4. „Regulaminu...”, „Operator ma prawo do przerw w dostawie sygnału spowodowanych konserwacją lub modernizacją sieci, nie dłuższych jednorazowo niż 24 godziny, nie częściej jednak, niż 3 dni kwartalnie. Przekroczenie określonego terminu spowoduje obniżenie przez Operatora opłaty abonamentowej o 1/30 (lub 1/90 w przypadku abonamentu uiszczanego kwartalnie) za każdy kolejny dzień (...)”.

Elementem, który decyduje o niedozwolonym charakterze przedmiotowego postanowienia, jest wyłączenie odpowiedzialności Spółki za przerwy w dostawie sygnału lub pogorszenie jakości sygnału trwające krócej niż 24 godziny jednorazowo bądź krócej niż 3 dni w kwartale. W tym zakresie treść postanowienia stosowanego przez CATV jest tożsama z treścią postanowienia: „*Za okres braku świadczenia usługi konserwacji i rtv wynikającej z awarii trwającej dłużej niż dwa kolejne dni Abonentowi przysługuje prawo do obniżenia opłaty miesięcznej o 1/30 za każdy następny dzień*” i „*Za okres braku sygnału wynikającego z awarii dłużej niż dwa kolejne dni Abonentowi przysługuje prawo do obniżenia opłaty miesięcznej o 1/30 za każdy następny dzień*”, uznanych za niedozwolone postanowienia

umowne wyrokiem SOKiK z dnia 22 czerwca 2005 r. (sygn. akt XVII Amc 52/2004) i wpisanych do rejestru niedozwolonych klauzul umownych odpowiednio pod numerami 500 i 502.

Zarówno postanowienie stosowane przez CATV, jak i wskazane powyżej postanowienia wpisane do rejestru klauzul abuzywnych istotnie ograniczają odpowiedzialność przedsiębiorcy telekomunikacyjnego względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania oraz przewidują obowiązek wykonania zobowiązania przez konsumenta pomimo niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez jego kontrahenta. Usługa dostarczania programów telewizyjnych w pakietach programowych w postaci sygnału audiowizualnego rozprowadzanego w sieci kablowej polega na nieprzerwanym dostarczaniu przez operatora sygnału do urządzeń odbiorczych abonenta, który w zamian jest zobowiązany do uiszczania opłaty abonamentowej, płatnej w terminach określonych przez strony w umowie. Umowa o świadczenie przedmiotowej usługi, zawierana przez Spółkę z konsumentem, ma charakter wzajemny, co oznacza, że świadczenia stron powinny być względem siebie ekwiwalentne. Tymczasem w każdym z analizowanych postanowień przedsiębiorca przyznaje sobie uprawnienie do częściowego niewykonania swojego zobowiązania, z jednoczesnym zachowaniem prawa do żądania od konsumenta świadczenia wzajemnego.

Jak wynika z powyższego, porównywane postanowienia są jednakowe co do celu i co do skutku, zaś występujące w nich różnice mają charakter jedynie stylistyczny. W związku z tym zasadne jest twierdzenie, że w punkcie 4.4. „Regulaminu...” Spółka zawarła postanowienie o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych przez SOKiK za niedozwolone postanowienie umowne i wpisanych do rejestru klauzul abuzywnych.

Ad. F.

W punkcie 4.6 „Regulaminu...” CATV stosuje postanowienie o treści: „Operator uprawniony jest do zmiany wysokości kwoty abonamentu. (...) Zmiana wysokości abonamentu nie wymaga zmiany niniejszej umowy”.

Jak było wskazywane powyżej, umowa i usługi telewizji kablowej jest umową wzajemną. Główne świadczenia stron takiej umowy to: w przypadku dostawcy usług – dostarczanie sygnału telewizyjnego, zaś w przypadku odbiorcy usług – uiszczanie okresowych opłat abonamentowych. Wysokość opłaty abonamentowej stanowi zatem jeden z tzw. *essentialia negotii* kontraktu, tj. jego istotnych warunków. Tymczasem przywołane powyżej postanowienie przyznaje CATV uprawnienie do jednostronnej zmiany wysokości opłaty abonamentowej, bez konieczności uzyskania zgody konsumenta oraz bez określenia w umowie ważnych przyczyn, które uzasadniałyby wprowadzane zmiany.

Jak ustalił Prezes UOKiK, w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone znajdują się postanowienia o treści analogicznej do postanowienia stosowanego przez CATV, tj. postanowienia uprawniające przedsiębiorców do jednostronnej zmiany warunków umowy, tj. określonej w umowie ceny. Postanowienia takie zostały do rejestru wpisane: pod numerem 398 „Zmiana opłaty nie powoduje konieczności zmiany umowy” i pod numerem 400 „Zmiana opłaty za doprowadzanie sygnału nie oznacza zmiany warunków umowy” (obie klauzule: wyrok SOKiK z dnia 19 stycznia 2005 r., sygn. akt XVII Amc 2/04) oraz pod numerem 681: „PTK zastrzega sobie prawo zmiany wysokości opłaty miesięcznej za korzystanie z sieci telewizji kablowej” (wyrok SOKiK z dnia 23 lutego 2005 r., sygn. akt XVII Amc 3/04). W uzasadnieniach wskazanych powyżej wyroków SOKiK wskazał, iż abuzywność przytoczonych klauzul wynika m.in. z ich niezgodności z przepisami art. 385³ pkt 10 i 19 K.c., zgodnie z którymi w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które uprawniają kontrahenta konsumenta do jednostronnej zmiany umowy bez ważnej przyczyny wskazanej w tej umowie, a także te,

które przewidują wyłącznie dla kontrahenta konsumenta jednostronne uprawnienie do zmiany, bez ważnych przyczyn, istotnych cech świadczenia.

Postanowienie zawarte w punkcie 4.6 stosowanego przez CATV „Regulaminu...” jest niemal literalnie zgodne z wskazanymi powyżej postanowieniami wpisanymi do rejestru klauzul abuzywnych. Na jego podstawie Spółka może w dowolny sposób zmieniać ceny usług będących przedmiotem umowy zawartej z konsumentem, bez konieczności uzyskiwania zgody konsumenta na te zmiany. Wobec tego nie ulega wątpliwości, iż porównywane postanowienia należy uznać za tożsame.

Ad. G.

Punkt 6.7 stosowanego przez CATV „Regulaminu...” zawiera postanowienie o treści: „(...) Ponowne przyłączenie sygnału nastąpi pod warunkiem uregulowania zaległości abonamentowych bądź ustania innych przyczyn uzasadniających ustanie umowy, zawarciu nowej umowy abonenckiej i uiszczeniu dodatkowej opłaty instalacyjnej według aktualnego cennika Operatora (...)”.

W ocenie Prezesa UOKiK, treść powyższego postanowienia jest tożsama co do celu i skutku z treścią postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 1166: *„Ponowne podłączenie Abonenta nastąpi wyłącznie po uregulowaniu zaległości wraz z dodatkową opłatą za ponowne włączenie określoną w cenniku”* (wyrok SOKiK z dnia 12 marca 2007 r., sygn. akt XVII Amc 1/07) oraz pod numerem 1084: *„W przypadku odłączenia sygnału z lokalu z winy abonenta jego ponowne podłączenie nastąpi po uregulowaniu zaległości i wniesieniu opłaty za ponowną aktywację (ponowna aktywacja – wznowienie dostarczania sygnału telewizji kablowej w istniejącym przyłączy, podlegające opłacie zgodnie z cennikiem operatora)”* (wyrok SOKiK z dnia 9 czerwca 2006 r., sygn. akt XVII Amc 90/05).

Wszystkie trzy przywołane powyżej postanowienia umowne – zarówno klauzula stosowana przez CATV, jak i klauzule wpisane do rejestru klauzul abuzywnych – dotyczą sytuacji, w której po upływie określonego w umowie terminu opóźnienia dostawca usług telewizji kablowej uzyskuje prawo zawieszenia lub zaprzestania świadczenia usług. W takim przypadku na mocy analizowanych postanowień przedsiębiorca przy wznowieniu świadczenia usług uprawniony zostaje do pobrania od konsumenta obok odsetek – w myśl art. 481 § 1 K.c. stanowiących typową sankcję kontraktową za opóźnienie przy spełnieniu świadczeniu pieniężnego – dodatkowo również opłaty aktywacyjnej (przyłączeniowej) – mającej charakter kary umownej, zastrzeżonej na mocy art. 483 § 1 K.c. do przypadków niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego. Tego rodzaju klauzule zostały przez SOKiK zakazane ze względu na przepis art. 385³ 17 K.c., zgodnie z którymi w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego.

Tym samym należy uznać, że w punkcie 6.7 „Regulaminu...” CATV stosuje postanowienie o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych przez SOKiK za niedozwolone postanowienie umowne i wpisanych do rejestru klauzul abuzywnych.

Ad. H.

W punkcie 6.8 „Regulaminu...” zamieszczone zostało następujące postanowienie: „W przypadku, gdy Operator rozwiąże Umowę z winy Abonenta lub Abonent wypowie Umowę przed upływem terminu jej ważności, Abonent jest ponadto zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości pełnej kwoty za aktywację danej usługi, według stawek bazowych (...)”.

Jak ustalił Prezes UOKiK, treść postanowienia stosowanego przez CATV jest niemal literalnie zgodna z treścią postanowienia: „*W przypadku zerwania przez Abonenta umowy w okresie jej trwania, Abonent zostanie obciążony karą umowną w wysokości obowiązującej, w dniu podpisania umowy, opłaty instalacyjnej (bez uwzględnienia promocji i rabatów)*”, uznanego za niedozwolone postanowienie umowne wyrokiem SOKiK z dnia 16 maja 2007 r. (sygn. akt XVII Amc 88/07) i wpisanego do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 1342. Abuzywność przedmiotowego postanowienia wynika z przepisów art. 385³ pkt 16 i 17 K.c. Pierwszy z przywołanych przepisów stanowi, iż niedozwolonym postanowieniem umownym jest postanowienie, które nakłada wyłącznie na konsumenta obowiązek zapłaty ustalonej sumy na wypadek rezygnacji z zawarcia lub wykonania umowy. Natomiast drugi przepis uznaje za niedozwolone postanowienie, które nakłada na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego.

W analizowanym przez SOKiK postanowieniu przedsiębiorca ograniczył konsumentom (abonentom) możliwość odstąpienia od umowy w okresie jej trwania poprzez nałożenie wyłącznie na konsumenta, który odstępuje od umowy, obowiązku zapłaty kary umownej w kwocie odpowiadającej pełnej wysokości opłaty instalacyjnej. Wzór umowy został tak skonstruowany, że tylko abonent, który w czasie trwania umowy zawartej na czas określony chce ją rozwiązać, musi uiścić karę umowną w wysokości opłaty instalacyjnej, którą zobowiązany był już uiścić uprzednio, tj. przy zawieraniu umowy. W związku z tym SOKiK uznał, iż analizowane postanowienie zapewnia operatorowi możliwość uzyskania dodatkowych korzyści kosztem konsumenta i jako takie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Identyczna sytuacja ma miejsce w przypadku „*Regulaminu...*” stosowanego przez CATV oraz postanowienia zawartego w jego punkcie 6.8. Postanowienie to stanowi niemal dosłowne powtórzenie przytoczonej powyżej klauzuli wpisanej do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Również i w tym przypadku obowiązek zapłaty kary umownej w przypadku rozwiązania umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta, ciąży jedynie na abonencie, zaś wysokość tej kary jest równa pełnej wysokości opłaty instalacyjnej. Wobec powyższego, w ocenie Prezesa UOKiK, zasadne jest twierdzenie, iż postanowienie zawarte przez CATV w punkcie 6.7 „*Regulaminu...*” jest tożsame z treścią postanowienia umownego wpisanego do rejestru klauzul abuzywnych.

Jak zostało wskazane powyżej, przepis art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów formułuje samoistną przesłankę bezprawności działań polegających na stosowaniu przez przedsiębiorcę postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ K.p.c. Wobec powyższego stwierdzenie, że wskazane powyżej postanowienia zawarte w „*Regulaminie świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych*” są tożsame z postanowieniami wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, przesądza o bezprawności działań CATV opisanych w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

Zarzut naruszenia obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, wynikającego z art. 56 i 60 ustawy – Prawo telekomunikacyjne:

Jak wskazano powyżej, jedną z zakazanych praktyk naruszających zbiorowy interes konsumentów określonych w art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji. W odróżnieniu jednak od wynikającego bezpośrednio z ustawy zakazu stosowania postanowień wpisanych do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za

niedozwolone, ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie stanowi samoistnego źródła obowiązków informacyjnych ciążyących na przedsiębiorcy przy zawieraniu umów w obrocie konsumenckim. Przepis art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy nie ma bowiem samodzielnego znaczenia prawnego, lecz powinien być interpretowany w określonym kontekście normatywnym. Oznacza to, iż nie można stwierdzić bezprawności działań przedsiębiorcy polegających na naruszaniu obowiązków informacyjnych wyłącznie w oparciu o ten przepis. O tym, czy naruszony został obowiązek udzielenia konsumentowi rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, można ostatecznie rozstrzygnąć dopiero po uwzględnieniu przepisów innych ustaw, które w odniesieniu do poszczególnych typów umów, zawieranych w ramach różnych dziedzin działalności handlowej i usługowej, precyzują zakres informacji, których przekazanie konsumentowi jest obowiązkowe.

Odnosząc powyższe uwagi do praktyk Spółki należy wskazać, że wszczynając postępowanie w niniejszej sprawie Prezes UOKiK stanął na stanowisku, iż bezprawność podejmowanych przez nią działań opisanych w punktach II i III sentencji niniejszej decyzji wynika z niedostosowania wzorców przedstawianych konsumentom przy zawieraniu umów o świadczenie usług telewizji kablowej, tj. wzorca umowy abonenckiej i regulaminu świadczenia usług dostarczania programów telewizyjnych, do wymogów określonych w ustawie - Prawo telekomunikacyjne, która nakłada na przedsiębiorcę świadczącego publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne szereg obowiązków informacyjnych.

W celu dokonania oceny wskazanych powyżej działań CATV w aspekcie ich ewentualnej bezprawności w pierwszej kolejności należy zatem rozważyć, czy do działań tych w ogóle znajdują zastosowanie przewidziane w ustawie - Prawo telekomunikacyjne wymogi dotyczące obowiązków informacyjnych przedsiębiorcy. W przypadku zaś stwierdzenia, iż do umów o usługi telewizji kablowej zawieranych przez CATV z konsumentami stosuje się przepisy ustawy - Prawo telekomunikacyjne, następnym etapem będzie rozstrzygnięcie, czy wzorce umowne stosowane przez tego przedsiębiorcę przy zawieraniu ww. umów zostały opracowane z uwzględnieniem wymaganych przez prawo obowiązków informacyjnych.

Zgodnie z art. 2 pkt 48 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, pojęcie „usługi telekomunikacyjnej” oznacza usługę polegającą głównie na przekazywaniu sygnałów w sieci telekomunikacyjnej, przy czym nie stanowi tej usługi usługa poczty elektronicznej. Natomiast w myśl art. 2 pkt 31 ww. ustawy, „publicznie dostępna usługa telekomunikacyjna” to usługa telekomunikacyjna dostępna dla ogółu użytkowników.

Jak ustalono w toku postępowania dowodowego, przedmiotem działalności CATV jest usługa dostarczania programów telewizyjnych w pakietach programowych, w postaci sygnału audiowizualnego rozproszanego za pomocą sieci kablowej. Usługa ta jest dostępna dla ogółu użytkowników, w tym również konsumentów, zamieszkujących w zasięgu sieci Spółki. W związku z powyższym, w ocenie Prezesa UOKiK nie ulega wątpliwości, że oferowana przez Spółkę usługa telewizji kablowej stanowi publicznie dostępną usługę telekomunikacyjną w rozumieniu ustawy - Prawo telekomunikacyjne.

Uznając za konieczne zapewnienie użytkownikom publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych wzmoczonej ochrony, ustawodawca nałożył na przedsiębiorców telekomunikacyjnych szereg obowiązków dotyczących formy i treści umowy o świadczenie przedmiotowych usług.

W myśl art. 56 ust. 1 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Co do zasady, umowa o świadczenie publicznie dostępnych usług

powinna zostać zawarta w formie pisemnej (ust. 2 ww. przepisu). W art. 56 ust. 3 ustawodawca wskazał, jakie informacje powinny bezwzględnie znaleźć się w zawartej z konsumentem umowie o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, wskazując, iż umowa taka powinna określać w szczególności:

- 1) nazwę, adres i siedzibę dostawcy usług;
- 2) świadczone usługi, dane o ich jakości, w tym o czasie oczekiwania na przyłączenie do sieci lub terminie rozpoczęcia świadczenia usług telekomunikacyjnych;
- 3) zakres obsługi serwisowej;
- 4) dane szczegółowe dotyczące cen, w tym pakietów cenowych oraz sposoby uzyskania informacji o aktualnym cenniku;
- 5) czas trwania umowy oraz warunki przedłużenia i rozwiązania umowy;
- 6) wysokość kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej;
- 7) tryb postępowania reklamacyjnego;
- 8) informację o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego.

Ponadto, stosownie do art. 59 ust. 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych jest obowiązany do określenia zakresu i warunków wykonywania usług telekomunikacyjnych w regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych, podanym do publicznej wiadomości i dostarczanym nieodpłatnie abonentowi wraz z umową o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, a także na każde jego żądanie. Zgodnie z art. 60 ustawy, dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych obowiązany jest zamieścić w regulaminie świadczenia usług następujące informacje:

- 1) nazwę, adres i siedzibę dostawcy usług;
- 2) zakres świadczonych publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową;
- 3) zasady wypłaty kar umownych;
- 4) zakres obsługi serwisowej;
- 5) standardowe warunki umowy, w tym wskazanie minimalnego czasu trwania umowy, jeżeli taki został określony;
- 6) tryb postępowania reklamacyjnego.

Jak wynika z powyższych przepisów, wymagania ustawodawcy odnośnie do treści umowy i regulaminu świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych nie pokrywają się. Stąd wniosek, że intencją ustawodawcy nie było określenie minimalnych wymagań treści łączącego strony stosunku prawnego, ale odrębnie kształtujących go dokumentów: wzoru umowy i regulaminu świadczenia usług. Należy nadto zauważyć, że przepisy art. 56 ust. 3 i art. 60 ustawy - Prawo telekomunikacyjne nie zostały skoordynowane w taki sposób, aby można było jednoznacznie rozgraniczyć postanowienia zawarte w regulaminie i postanowienia zawarte w umowie. Niektóre bowiem postanowienia (np. tryb postępowania reklamacyjnego) zostały przez ustawodawcę wskazane jako obligatoryjne składniki zarówno umowy o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, jak i regulaminu świadczenia tych usług. W tym miejscu należy również wskazać, że zawarcie w treści dokumentu obejmującego umowę jedynie adnotacji odsyłającej do regulaminu w zakresie postanowień umownych, których określenie w umowie jest wymagane

na mocy art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, stanowi naruszenie ww. przepisu i jednocześnie naruszenie obowiązków informacyjnych, ciążących na dostawcy powszechnie dostępnych usług telekomunikacyjnych w stosunku do użytkowników końcowych tych usług³.

W niniejszym postępowaniu Prezes UOKiK dokonał szczegółowej analizy wzorców umownych wykorzystywanych przez CATV przy zawieraniu z konsumentami umów o świadczenie usług telewizji kablowej, tj. wzoru „Umowy abonenckiej” oraz „Regulaminu świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych”, w świetle omówionych powyżej wymagań co do ich treści, wynikających z przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne. Przeprowadzona analiza daje podstawę do stwierdzenia, że zarówno stosowany przez CATV wzór umowy o świadczenie usług telewizji kablowej, jak i regulamin świadczenia usług, nie zawierają wszystkich elementów uznanych przez ustawodawcę za niezbędne.

Jak ustalił Prezes UOKiK, w stosowanym przez Spółkę wzorze „Umowy abonenckiej” brak jest postanowień przewidzianych w art. 56 ust. 3 pkt 2-8 ustawy Prawo telekomunikacyjne, we wzorcu nie zostały bowiem zawarte informacje dotyczące:

- a) danych o terminie rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej;
- b) zakresu obsługi serwisowej;
- c) szczegółowych danych dotyczących cen usług telewizji kablowej – we wzorze „Umowy...” znalazło się jedynie ogólne odesłanie do cennika usług w zakresie wysokości opłaty instalacyjnej i abonamentu;
- d) warunków rozwiązania umowy – we wzorze „Umowy...” przewidziane zostało jedynie uprawnienie stron do rozwiązania umowy na zasadach ogólnych, podczas gdy „Regulamin...” wprowadza dodatkowo możliwość rozwiązania przez każdą ze stron umowy ze skutkiem natychmiastowym w razie zaistnienia określonych okoliczności; „Umowa” nie zawiera zatem informacji na temat wszystkich potencjalnych przypadków, w których istnieje możliwość rozwiązania umowy;
- e) wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej;
- f) trybu postępowania reklamacyjnego;
- g) informacji o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego.

Również drugi z wzorców stosowanych przez Spółkę przy zawieraniu z konsumentami umów o świadczenie usług telewizji kablowej, tj. „Regulamin świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych”, nie zawiera wszystkich informacji uznanych przez ustawodawcę za niezbędne. We wzorcu tym brak jest bowiem jakichkolwiek postanowień dotyczących możliwości złożenia reklamacji oraz trybu postępowania reklamacyjnego.

W oparciu o powyższe rozważania Prezes UOKiK stwierdził, iż CATV zawierając z konsumentami umowy o świadczenie usług telewizji kablowej ma obowiązek stosować wzorce umowne, w postaci wzoru umowy i regulaminu, zawierające minimum informacyjne

---

³Por.: „Stanowisko w sprawie relacji postanowień umownych zawartych w regulaminach i umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych (art. 56 i 60 Prawa telekomunikacyjnego)”, opublikowane w dniu 12 października 2007 r. w witrynie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Komunikacji Elektronicznej, pod adresem: http://www.bip.uke.gov.pl/bipurtip/index.jsp?place=Lead07&news_cat_id=69&news_id=731&layout=11&page=text.

przewidziane przez ustawodawcę w art. 56 ust. 3 i art. 60 ustawy - Prawo telekomunikacyjne dla powszechnie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Jednocześnie Prezes UOKiK ustalił, że przy opracowaniu stosowanych w obrocie konsumenckim wzorców „Umowy abonenckiej” i „Regulaminu świadczenia przez CATV Sp. z o.o. usług rozprowadzania programów radiofonicznych i telewizyjnych” CATV nie dopełnił obowiązków określonych w przywołanych przepisach.

Tym samym wykazana została bezprawność działań podejmowanych przez CATV, o których mowa w punktach II i III sentencji niniejszej decyzji.

Ad. 3) Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów

Dla stwierdzenia przez Prezesa UOKiK stosowania praktyki określonej w art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów niezbędne jest wykazanie, że kwestionowane działania przedsiębiorcy godzą w zbiorowy interes konsumentów.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie objaśnia znaczenia pojęć „godzenia w interesy konsumentów” oraz „zbiorowego interesu konsumentów”, wskazując jedynie w art. 24 ust. 3, iż nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Nie ulega jednak wątpliwości, że działanie przedsiębiorcy godzi w interesy konsumentów wtedy, gdy wywołuje negatywne skutki w sferze ich praw i obowiązków. Natomiast przez interes zbiorowy należy rozumieć interes dotyczący konsumentów jako określonej zbiorowości. Stąd konkluzja, iż naruszenie zbiorowego interesu konsumentów ma miejsce wówczas, gdy negatywnymi skutkami działań przedsiębiorcy dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, mających status konsumentów. Do naruszenia zbiorowego interesu konsumentów konieczne jest, żeby działanie przedsiębiorcy było skierowane nie do konkretnej osoby, lecz do adresata, którego nie sposób z góry indywidualnie oznaczyć. Działanie o takim charakterze jest w stanie wywołać niekorzystne następstwa nie tylko w odniesieniu do konkretnych konsumentów, lecz wobec każdego z członków zbiorowości. Przy tym zaistnienie przesłanki naruszenia zbiorowego interesu konsumenta nie jest bezpośrednio uzależnione od liczby konsumentów, których interesy zostały rzeczywiście naruszone wskutek działań przedsiębiorcy. Istotne jest to, że przedmiotowe działanie może zagrozić, przynajmniej potencjalnie, interesom szerokiego kręgu nieprofesjonalnych uczestników rynku.

W świetle przedstawionych powyżej okoliczności nie ulega wątpliwości, iż działania podejmowane przez CATV, polegające na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, oraz na naruszeniu obowiązków informacyjnych wynikających z art. 56 ust. 3 i art. 60 ustawy Prawo telekomunikacyjne, są dla konsumentów szkodliwe i godzą w ich chronione prawem interesy. W wyniku działań polegających na stosowaniu przez CATV postanowień umownych wpisanych do rejestru klauzul abuzywnych prawa i obowiązki konsumentów wynikające z umów o świadczenie usług telewizji kablowej są kształtowane w sposób sprzeczny z przepisami prawa. Natomiast naruszenie przez CATV obowiązków określonych w ustawie Prawo telekomunikacyjne prowadzi do niedoinformowania konsumentów, którzy w wyniku sprzecznych z prawem działań CATV nie otrzymują wszystkich niezbędnych informacji na temat łączącego ich z przedsiębiorcą stosunku prawnego.

W ocenie Prezesa UOKiK, nie ulega również wątpliwości, iż interesy konsumentów, w które – jak zostało wykazane powyżej – godzą kwestionowane działania CATV, mają charakter zbiorowy. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż działania CATV są kierowane do nieoznaczonego kręgu odbiorców, których nie można z góry zindywidualizować. Oferta handlowa CATV ma charakter ogólnie dostępny, kierowana jest bowiem do wszystkich potencjalnych klientów mieszkających na obszarze objętym zasięgiem usług telewizji

kablowej świadczonych przez tego przedsiębiorcę. Adresatem niedozwolonych praktyk potencjalnie może stać się zatem każdy, kto mieszka w zasięgu obsługiwanej przez CATV sieci telekomunikacyjnej. Dla stwierdzenia, iż interes konsumentów naruszany w wyniku działań podejmowanych przez CATV ma charakter zbiorowy, bez znaczenia pozostaje przy tym aktualna liczba abonentów tego przedsiębiorcy, czy też wielkość jego sieci. O naruszeniu interesu zbiorowego nie przesądza bowiem kryterium ilościowe. W niniejszej sprawie oczywistym jest, że bezprawne zachowania przedsiębiorcy nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy czy indywidualny, ani też grupy takich osób, lecz naruszają one uprawnienia szerokiego kręgu nieprofesjonalnych uczestników rynku, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla ogółu konsumentów będących kontrahentami, faktycznymi bądź potencjalnymi, Spółki.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że opisane w punktach I-III sentencji niniejszej decyzji działania CATV godzą w zbiorowy interes konsumentów.

Jak zostało wskazane powyżej, dla uznania praktyki za zakazaną praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów należy wykazać, iż zakwestionowane działania przedsiębiorcy są bezprawne i godzą w zbiorowy interes konsumentów. Jeżeli Prezes UOKiK stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 24 ustawy, wydaje na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK wykazał istnienie wszystkich przesłanek koniecznych dla stwierdzenia bytu praktyki naruszającej zakaz stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w odniesieniu do działań CATV polegających na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, oraz na naruszeniu obowiązków informacyjnych wynikających z art. 56 ust. 3 i art. 60 ustawy Prawo telekomunikacyjne. W związku z powyższym wydanie przez Prezesa UOKiK decyzji o uznaniu stosowanych przez CATV praktyk, opisanych w punktach I-III sentencji niniejszej decyzji, za naruszające zbiorowe interesy konsumentów oraz nakazującej zaniechanie ich stosowania, jest w pełni słuszne i uzasadnione.

Mając powyższe na względzie należało orzec jak w punkcie I-III sentencji.

Stosownie do art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24. Kara ta ma charakter fakultatywny, co oznacza, że o celowości jej nałożenia Prezes UOKiK rozstrzyga każdorazowo biorąc pod uwagę okoliczności naruszenia przepisów ustawy.

Nakładając karę pieniężną określoną w art. 106 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy Prezes UOKiK bierze pod uwagę konieczność spełnienia przesłanek podmiotowych, tj. stwierdzenia, że naruszenie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów dokonano zostało co najmniej nieumyślnie. Konieczność uwzględniania przesłanki winy przy nakładaniu kar pieniężnych określonych w art. 106 ustawy o ochronie konkurencji

i konsumentów wynika bezpośrednio nie tylko z treści tego przepisu, ale również pozostaje w zgodzie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego⁴.

Zgodnie z art. 83 Konstytucji RP, każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązek znajomości i przestrzegania norm prawa ciąży tym bardziej na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego, takich jak CATV. Podmioty profesjonalnie działające na rynku powinny mieć możliwość przewidzenia, że podejmowane przez nie działania zostaną uznane przez Prezesa UOKiK za niezgodne z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów, nie mogą zatem skutecznie dowodzić braku świadomości naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W świetle obowiązujących przepisów prawa nieumyślność naruszenia przepisów ustawy nie wyklucza istnienia podstaw do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej, choć zarazem może stanowić podstawę do złagodzenia wymiaru kary.

W niniejszej sprawie za udowodnione należy uznać, iż doszło do naruszenia przez CATV określonego w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w sposób określony w punktach I-III sentencji niniejszej decyzji.

Ponadto, w ocenie Prezesa UOKiK, opisane w niniejszej decyzji działania CATV powinny być się temu przedsiębiorcy kojarzyć z nieuchronnością naruszenia art. 24 ust. 2 pkt 1 i 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zawodowy (profesjonalny) charakter świadczenia usług wymaga prowadzenia działalności w sposób zapewniający poszanowanie dobrych obyczajów oraz słusznym interesów konsumentów, co wiąże się z respektowaniem obowiązujących przepisów prawa. Przedsiębiorca winien wiedzieć, że określając warunki umowne stosowane w obrocie konsumenckim nie może stosować klauzul uznanych przez SOKiK za abuzywne ani w inny sposób godzić w interesy swoich kontrahentów. Należy także zwrócić uwagę, że ustawa - Prawo telekomunikacyjne, nakładająca na dostawców powszechnie dostępnych usług telekomunikacyjnych szerokie obowiązki informacyjne, obowiązuje od dnia 3 września 2004 r., zatem od przeszło 4 lat. Natomiast postanowienia wzorców umów, z którymi tożsame są postanowienia stosowane przez CATV, zostały wpisane do rejestru klauzul abuzywnych w okresie od dnia 5 maja 2005 r. do dnia 22 lutego 2008 r. – w większości na długo przed wszczęciem niniejszego postępowania. Spółka miała więc wystarczająco dużo czasu, aby dostrzec bezprawność swoich zachowań i podjąć odpowiednie kroki mające na celu doprowadzenie stosowanych wzorców umownych do stanu zgodności z prawem.

W świetle powyższych okoliczności uzasadnione jest stwierdzenie, że działania CATV opisane w punktach I-III sentencji niniejszej decyzji mają charakter co najmniej nieumyślny, są zatem zawinione.

Charakter i stopień naruszenia interesu publicznoprawnego, do jakiego doszło w wyniku naruszenia przez CATV zakazu określonego w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a także uciążliwość stosowanych przez CATV praktyk dla dotkniętych nimi konsumentów, uzasadniają nałożenie kary pieniężnej na tego przedsiębiorcę.

Art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje możliwość nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu, osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Ustawa nie przesądza bezwzględnie wysokości kary nakładanej przez Prezesa UOKiK, który decyduje o tym w każdym konkretnym przypadku, kierując się założeniem, że sankcja musi spełniać zarówno funkcję represyjną (nakładana jest za naruszenie ustawowych zakazów), jak

---

⁴ Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 marca 1994 r. (sygn. akt U 7/93).

i prewencyjną (ma zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcać do naruszania prawa), zaś zagrożenie nią, czyli potencjalna możliwość nałożenia kary przez Prezesa UOKiK, nadaje jej charakter dyscyplinujący⁵. Ustawa nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. W art. 111 ustawy jedynie przykładowo wskazano, że Prezes UOKiK winien wziąć pod uwagę okres, stopień okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Jest jednak oczywiste, że na wysokość kary powinien wpływać również stopień naruszenia lub zagrożenia interesu publicznoprawnego. W orzecznictwie wskazuje się również takie przesłanki warunkujące wysokość kary, jak: potencjał ekonomiczny przedsiębiorcy, dopuszczalny poziom kary wynikający z przepisów ustawy oraz cele, jakie kara ma osiągnąć⁶.

W niniejszej sprawie ustalając wysokość nałożonej na CATV kary pieniężnej Prezes UOKiK wziął pod uwagę to, iż stosując wzorce umowne w obrocie konsumenckim przedsiębiorca ten dopuścił się stosowania trzech praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przy czym, w przypadku praktyki polegającej na stosowaniu postanowień tożsamyh z postanowieniami wzorców umowy uznanych za niedozwolone, przedsiębiorca zawarł we wzorcach aż osiem takich postanowień. Ustalając wysokość kary należało jednak uwzględnić również okoliczność, że Spółka nie była dotąd adresatem decyzji Prezesa UOKiK stwierdzającej naruszenie zakazów określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, a także ograniczony zasięg działalności prowadzonej przez CATV w zakresie świadczenia usług telewizji kablowej. Natomiast w odniesieniu do wskazanej w art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przesłanki okresu stosowania stwierdzonych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wskazać należy, że niewątpliwie niezgodne z prawem działania Spółki miały charakter długotrwały i trwały od kilku lat. Jednakże, przy nakładaniu kary Prezes UOKiK mógł uwzględnić jedynie okres, jaki upłynął od wejścia w życie przepisów przewidujących nakładanie na przedsiębiorców kar pieniężnych za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, co nastąpiło w dniu 21 kwietnia 2007 r., zatem już w trakcie trwania praktyk udowodnionych Spółce.

Decydując o wysokości kary Prezes UOKiK wziął pod uwagę wszystkie wskazane powyżej okoliczności, jak i możliwości finansowe CATV. Na ich podstawie Prezes UOKiK uznał, że wadze udowodnionych CATV naruszeń ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów odpowiada **kara w wysokości 15 000 zł**.

W ocenie Prezesa UOKiK, kara pieniężna w powyższej wysokości w pełni odpowiada stopniowi zawinienia CATV. Nakładając karę w ustalonej wyżej wysokości, Prezes UOKiK wyszedł z założenia, iż powinna ona mieć charakter zarówno represyjny, jak i prewencyjny, podkreślając naganność ocenianego zachowania przedsiębiorcy i przyczyniając się do zapewnienia trwałego zaniechania naruszania przez CATV w przyszłości przepisów mających na celu ochronę konsumentów. Poza wymiarem indywidualnym, w ocenie Prezesa UOKiK, orzeczona kara będzie mieć również wymiar ogólny, spełniając funkcję odstrasżającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów odnosi wysokość kary pieniężnej do procentowej wielkości przychodu przedsiębiorcy. Przy czym, stosownie do art. 106 ust. 1 ustawy, pod pojęciem przychodu należy rozumieć przychód osiągnięty w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

W oparciu o powyższe założenia Prezes UOKiK stwierdził, na podstawie dokumentów finansowych przekazanych przez CATV, że przychód tego przedsiębiorcy w 2007 r. stanowiący podstawę wymiaru kary pieniężnej z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy

---

⁵ Por.: wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004 r. (sygn. akt III SK 31/04).

⁶ Por.: wyrok SN z dnia 27 czerwca 2000 r. (sygn. akt I CKN 793/98).

o ochronie konkurencji i konsumentów wyniósł **[tajemnica przedsiębiorstwa] zł**. Nałożona na CATV kara pieniężna stanowi **[tajemnica przedsiębiorstwa] zł uzyskanego przychodu**, mieści się zatem w granicach wyznaczonych przez art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara ta stanowi jednocześnie **[tajemnica przedsiębiorstwa]% kary maksymalnej**, przewidzianej za naruszenie zakazu określonego w art. 24 ww. ustawy.

W ocenie Prezesa UOKiK, w świetle powyższych okoliczności zarówno nałożenie przedmiotowej kary, jak i jej wysokość, są w pełni uzasadnione.

Mając powyższe na względzie należało orzec jak w punkcie IV sentencji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji, na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie nr: **NBP O/O Warszawa 511010100078782231000000**.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 479²⁸ § 2 k.p.c., od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury w Warszawie.

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Warszawie
Maria Mrówka

Otrzymuje:

CATV Sp. z o.o.

ul. Taśmowa 1
02-677 Warszawa